

a dohledu nad obecním jměním nemohou doznati změny ani obecním zastupitelstvem ani nadřízenými samosprávnými orgány a proto jest přenesení správy obecního majetku na orgány nezávislé na obecním zastupitelstvu nedovolené a nepřípustné. (Rozh. nejv. správ. soudu čís. 5260 a 6762 Budw.). Nemůže tedy podléhati pochybnostem, že věnování domu a jeho přijetí tehdejším obecním zastupitelstvem s takovým příkazem ukládalo obci stále břemeno, jež bez schválení nadřízeného úřadu ve smyslu Šu 97 obec. zřiz. pro Čechy nebylo právně účinné a zavazující, a že příkaz dle svých důsledků nemohl ani takového schválení dojíti, pročez nelze se jeho splnění domáhati.

Čís. 5697.

Byla-li právoplatně soudem povolena výpověď z bytu vzhledem k tomu, že bylo stavebním úřadem nařízeno vyklizení místností, nejde o skutečnost zrušující (zastavující) vymáhaný nárok na vyklizení, bylo-li po povolení exekuce prohlášeno stavebním úřadem, že prozatím nebude naléhati na majitele domu, by místností vyklidil, a bude trpěti jeho obýváním, pokud se nynější bytové poměry nezlepší.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1926, Rv I 73/26.)

Právoplatným usnesením okresního soudu ze dne 29. října 1924 byla povolena žalované proti žalobci výpověď z bytu, ježto stavební úřad nařídil vyklizení místností. Na základě tohoto usnesení byla povolena usnesením ze dne 21. února 1925 exekuce nuceným vyklizením bytu. Na základě rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. května 1925, ve kterém tento úřad prohlásil, že nebude vzhledem k nastávající bytové krizi prozatím naléhati na majitelku domu (žalovanou), by místností vyklidila, a bude trpěti jich obýváním žalobcem, pokud nynější poměry bytové se nezlepší a to z toho důvodu, že dle úředního vyšetření místností žalobcem obývané jsou vzdušné, světlé a suché, domáhal se žalobce, by uznáno bylo právem, že námitkám žalobce, že nárok žalované strany z rozhodnutí okresního soudu na vyklizení bytu prozatím zanikl a se zastavuje, se dává místo, že exekuce žalovanou proti žalobci na vyklizení bytu vedená jest nepřípustnou a se zrušuje. **Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody:** V obsahu výměru stavebního úřadu ze dne 13. května 1925 shledal první soudce skutečnost, která způsobila zánik nároku žalované na vyklizení, pro který byla exekuce povolena, pokládaje za prokázáno, že výměrem tím magistrát původní své nařízení, jímž nařídil vyklizení místností žalobcem užívaných jako nezpůsobilých, zrušil (zastavil). Toto zjištění prvního soudce, jakož i právní posouzení případu právem napadá odvolatelka. Ze skutečností, jimiž žalobce žalobu odůvodňuje, neplyne nikterak, že nárok žalované na vyklizení dílny (bytu) jest zrušen nebo zastaven, totiž že nárok žalované na vyklizení, založený na právoplatném exekučním titulu, po vypršení lhůty k vyklizení pominul některým z důvodů uvedených v III. dílu 3. hlavě obč.

zák. (§§ 1411 až 1450 obč. zák.) nebo že jeho právní účinnost byla zastavena. Dalo by se nanejvýše vyvozovati, že důvody exekučního titulu neodpovídají skutečnosti, tím však nárok sám právoplatným exekučním titulem přiznaný není nijak dotčen. Proto také v případě výpovědi z důvodu §u 1 (2) čís. 1 může nájemník odepření k výpovědi docílití jen, když před skončením jednání dlužné nájemné složí, a nemohl by důsledky právoplatné výpovědi odvrátiti a oposiční žalobu s výsledkem podati, kdyby dlužné nájemné zaplatil anebo k soudu složil až po vydání usnesení výpověď připouštějícího.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel dovozuje z doslovu předpisu §u 35 prvý odstavec ex. ř., podle kterého mohou proti nároku, pro který byla povolena exekuce, za exekučního řízení podány býti námítky toliko potud, pokud spočívají na skutečnostech nárok zrušujících nebo zastavujících, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu, jenž. tomuto řízení je základem, že jeho, podle §u 35 ex. ř. podaná žaloba je důvodnou z té příčiny, poněvadž jde o výpověď z bytu, tedy o nárok na výpověď a na vyklizení bytu, že jsoucnost tohoto nároku je nerozlučně sloučena se zákonitými předpoklady soudního svolení ku výpovědi, že takovým předpokladem bylo, že magistrát vydal zákaz obývání bytu, ale že tento zákonitý předpoklad pominul po vzniku exekučního titulu, poněvadž zákaz užívání bytu byl později magistrátem rozhodnutím ze dne 13. května 1925 zrušen, pokud se týče zastaven. Z toho dovozuje, že zrušením obývacího zákazu zanikl nárok žalované strany ze soudního svolení ku výpovědi a že tento jeho zánik činí exekuci nepřipustnou. Spatřuje pak nesprávné posouzení právní také v tom, že odvolací soud rozlišuje mezi důvodem a nárokem, a tím se ocitá v rozporu s duchem zákona o ochraně nájemníků, podle kterého lze dáti soudní svolení k výpovědi jen z určitých v zákoně tom uvedených důvodů, proto míní, že podle názoru odvolací stolice směl by v tomto případě obstáti výpovědní nárok pronajímatelův bez zákonitého důvodu pro jeho jsoucnost zákonem předepsaného, totiž směl by obstáti právní stav zákonem o ochraně nájemníků přímo zakazovaný a vylučovaný, jelikož zákon připouští výpověď jenom v určitých případech. Dále vytýká odvolací stolicí, že přehlíží, že k uplatnění odporu podle §u 35 ex. ř. postačí také skutečnosti nárok zastavující, jež právě byly prokázány výměrem magistrátním, poněvadž jím jest dovoleno po dobu bytové krise a to nejenom nájemci, nýbrž i pronajímateli, by dále používal vypořádaného bytu, při čemž míní, že není k tomu zapotřebí souhlasu žalované strany, jelikož magistrát nevyžaduje si souhlasu majetníka domu, vydává-li zákaz používání bytu, a zákon o ochraně nájemníků takový zákaz vůbec vylučuje. Dále míní, že mu nebylo zapotřebí, by tvrdil, a dokazoval, že se žalovaná strana vzdala výpovědního nároku, kdyžtž její nárok zanikl, pokud se týče byl zastaven i bez jejího vzdání. Posléze spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud uznal, že novým výměrem magistrátním

nemohlo býti nic změněno na nabytých soukromých právech žalované strany, poněvadž tento právní názor vylučuje jakékoliv zakročení úřední, a že žalovaná strana vlastně nepozbyla nabytého práva, nýbrž naopak nabyla nového práva, totiž práva ku používání bytu dříve zakázaného, a že jest vyloučena obava, že by magistrát mohl měniti soudní rozhodnutí, neboť magistrát změnil jenom v oboru své působnosti určité skutečnosti. Míni také, že, když je přípustno, by zákaz používání bytu byl důvodem pro soudní výpověď, může zrušení zákazu býti zase důvodem pro zrušení výpovědi, důvodem zániku, nebo zastavení výpovědního nároku, že i zákon o ochraně nájemníků dopouští v §u 1 druhý odstavec čís. 9 vrácení bytu nájemníku, a to i po vystěhování, tedy po právoplatné výpovědi, když majitel nezačne do 3 měsíců se stavbou. Těmito vývody nebyly však vyvráceny správné, věci i zákonu vyhovující důvody napadeného rozsudku. Právní otázkou této rozepře jest, zda výměrem magistrátu ze dne 13. května 1925 učiněné prohlášení, že magistrát prozatím nebude naléhati na majitele domu, by místnost vyklidil, a bude trpěti její obývání Františkem H-em (žalobcem), pokud nynější poměry bytové se nezlepší, může býti považováno za skutečnost vymáhaný nárok žalované strany zrušující nebo zastavující. Odvolací stolice právem zodpověděla tuto otázku záporně. Onen výměr byl sice vydán »dodatkem ku výměru ze dne 19. února 1925«, jenž v řízení okresního soudu byl výpovědnímu soudu podnětem, že podle §u 1 první odstavec zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. svolil ku výpovědi, ale výměrem zprvu uvedeným nebyl poslednější výměr ani zrušen, ani zastaven, nýbrž byl pouze zřízen stav jakési neurčité, na liberalitě stavebního úřadu spočívající dočasnosti, že tento úřad prozatím nebude naléhati na majitele domu, by místnost vyklidil, a bude trpěti její obývání Františkem H-em, pokud nynější poměry bytové se nezlepší. Nebyl tedy tímto aktem liberality zrušen zákonitě vydaný úřední výměr vyklizovací, ukládající pronajímateli pod následky trestního řízení, by byt vyklidil. Ostatně odvolacím soudem bylo zjištěno, že se řečeným výměrem ze dne 13. května 1925 nestaví vykonatelnost magistrátního nařízení, poněvadž žádost podána byla pouze nájemníkem, jenž k jejímu podání ani není legitimován a nebyla podána majitelem domu. Poněvadž vymáhaný nárok s hlediska §u 35 ex. ř. nedoznal nijaké změny, právem rozhodla odvolací stolice zamítavě o žalobním nároku.

Čís. 5698.

Obec, uzavřevši lombardní zápůjčku za účelem úpisu válečné půjčky, má právní zájem (§ 228 c. ř. s.) na zjištění, zda jest dluh po právu.

V tom, že obec nepozastavila výpisů z účtu ani dobropisu úroků z válečných půjček, nelze spatřovati uznání dluhu (zápůjčky za účelem úpisu válečných půjček).

V případě §u 1041 obč. zák. možno se domáhati náhrady i tenkrát, nedostavil-li se očekávaný prospěch.